

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/208/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117230022
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:6117230022.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudcov JUDr. Jarmily Maximovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanému S. zast. JUDr. Matúšom Hribom, advokátom, so sídlom Bardejov, Na hradbách 5, o zaplatenie 3.023,29 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 36Csp/28/2018-242 z 28.2.2019 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa právny predchodca žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Žilina, Hodžova 11 domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu sumu 3.023,29 € s 8,05 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.023,29 € od 26. 8. 2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Právny predchodca žalobcu podal žalobu na Okresný súd Banská Bystrica podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní, ktorý v spore vydal platobný rozkaz dňa 14.9.2017, sp. zn. 15 Up/225/2017, voči ktorému žalovaný podal odpor, namietajúc platnosť právneho úkonu v podobe vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo dňa 6.8.2015, argumentujúc, že právny úkon je neurčitý, nakoľko žalobca len konštatuje porušenie úverových podmienok, ktoré ničím nekonkretizuje. Právny predchodca žalobcu na návrh Okresného súdu Banská Bystrica navrhol pokračovať v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa CSP. Uplatnená pohľadávka v istine, podľa jej skutkového vymedzenia v žalobe, vznikla zo zmluvy o úvere č. 604193 z 15.8.2012 (ďalej tiež len „úverová zmluva“), uzavretej medzi spoločnosťou Volksbank Slovensko, a.s., Vysoká 9, Bratislava ako veriteľom a žalovaným v hmotnoprávnom postavení dlžníka, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanému peňažné prostriedky v sume 5.000 €, ktoré sa zaviazal vrátiť spolu s dohodnutými úrokmi v percentuálnej výške 13,59 % ročne, úrokom z omeškania 9 % ročne a s poplatkami pri ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 15,95 %, priemernej RPMN 21,68 % v 60 mesačných splátkach po 115,28 €, pričom výška poslednej splátky úveru mala byť určená bankou - veriteľom s ohľadom na skutočný zostatok poskytnutého úveru a úrokov vo výške zostatku pohľadávky, so splatnosťou 1. splátky ku dňu 15.9.2012 a každej ďalšej k 15.-temu dňu príslušného mesiaca, s konečnou splatnosťou úveru 15.8.2017. Celkové náklady dlžníka spojené s úverom činili sumu 7.098,80 €. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy a právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 6.8.2015 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 25.8.2015 a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 24.8.2015. Uviedol, že pohľadávka právneho predchodcu žalobcu predstavovala ku dňu 5.8.2015 sumu vo výške 3.226,24 €, pričom neuhradená istina predstavovala sumu 3.023,29 €. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava

I, oddiel: Sa, vložka číslo: 158/B vyplýva, že ku dňu 15.2.2013 došlo k zmene obchodného mena VOLKSBANK Slovensko, a.s. IČO: 17 321 123 na Sberbank Slovensko, a.s., IČO: 17 321 123 a ku dňu 1.8.2017 došlo k dobrovoľnému výmazu Sberbank Slovensko, a.s. (zlúčenie) a právnym nástupcom s účinnosťou od 1.8.2017 je Prima banka Slovensko, a.s., IČO: 31 575 951, ktorá skutočnosť vyplýva aj z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Žilina, oddiel: Sa, vložka číslo: 148/L. Za tohto stavu Prima banka Slovensko, a.s. previedla žalovanú pohľadávku na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.6.2018, (ďalej tiež len „zmluva o postúpení pohľadávky“).

2. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku skutkovo vyšiel bez zvyšku zo skutkového stavu, zodpovedajúceho týmto tvrdeniam žalobcu; navyiac tiež zistil, že z obsahu spisu nevyplýva, aby vyhlásenie predčasnej / mimoriadnej splatnosti úveru bolo žalovanému aj doručované a taktiež žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz o uskutočňovaní výzvy na úhradu dlžnej sumy pred zosplatením úveru.

3. Na takto ustálený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 53 ods. 9, § 565, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 54 ods. 1, 2, § 524 ods. 1, 2, § 526 ods. 1, 2, § 528 ods. 2, § 525 zák. č. 40/1964 Z. z. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy a § 2 ods. 1, § 7 ods. 1, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, právne posúdil vzťah Prima banky, a. s. a žalovaného ako záväzkový zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy a právne uzavrel, že žalobca pohľadávku z tejto úverovej zmluvy nenadobudol pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Dôvod neplatnosti tejto zmluvy pritom súd prvej inštancie vzhliadol v rozpore postúpenia (§ 39 OZ) s podmienkami, za ktorých možno k postúpeniu bankovej pohľadávky pristúpiť podľa ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov. Prima banka, a.s. totiž podľa názoru prvoinštančného súdu nemohla na žalobcu previesť celú úverovú pohľadávku, keďže nebolo preukázané, že by banka pred postúpením pohľadávky žalovaného písomne vyzvala na zaplatenie dlhu, a preto podľa úvahy súdu prvej inštancie, opierajúcu sa o interpretáciu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu klienta (žalovaného) na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. Súd v tejto súvislosti skonštatoval, že v § 92 ods. 8 zákona o bankách sú stanovené obligatórne podmienky pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu. Tieto musia byť pre platnosť postúpenia dodržané. Jednou z nich je aj oznámenie banky klientovi o tom, že došlo k postúpeniu pohľadávky na tretí subjekt. Túto podmienku postúpenia pohľadávky však žalobca v konaní nepreukázal. Postúpenie teda nebolo platné a žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018, z ktorého citoval. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že postupník - žalobca postúpenie pohľadávky dlžníkovi - žalovanému preukázal až tým, že do konania (spisu) doložil písomnú zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 15.6.2018. Rozhodnutie o trovách konania prvoinštančný súd odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP plným procesným úspechom žalovaného v spore s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. V rozsudku súd prvej inštancie taktiež podľa § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a/, § 5 ods. 1 písm. a/, § 6 ods. 1, 2 veta prvá, § 7 ods. 1 veta prvá, § 8 ods. 1, 4, § 11c ods. 1, § 12 ods. 1 veta prvá, § 14 ods. 1, 2, 3 zákona č. 71/1992 Zb. z. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej zákon č. 71/1992 Zb.) a položky 1 Sadzobníka súdnych poplatkov zaviazal žalobcu zaplatiť doplatok súdneho poplatku za žalobu vo výške 90,50 €, na účet Okresného súdu Košice I, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, keďže Okresný súd Banská Bystrica vec postúpil miestne príslušnému Okresnému súdu Košice I, z dôvodu že žalobca v zákonom stanovenej lehote navrhol pokračovať v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa CSP.

4. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP t.j. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a navrhol, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobe vyhovie a prizná mu tiež nárok na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, resp. rozsudok zruší a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalobca namietal proti záveru súdu prvej inštancie o nedostatku jeho aktívnej vecnej legitimácie vo vzťahu k uplatnenému nároku; nesúhlasil v tomto smere ani so spôsobom právneho posúdenia otázky platnosti postúpenia z pohľadu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. z dôvodu, že žalobca v konaní nepreukázal písomnú výzvu banky. Poukázal na skutočnosť, že žaloba bola podaná právnym

predchodcom žalobcu Prima banka, a.s. dňa 23.8.2017 a konajúcemu súdu bola postúpená 15.2.2018. Žalovaný bol dňa 22.9.2015 informovaný o zverení pohľadávky do mandátnej správy spoločnosti žalobcu a zároveň bol vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. K postúpeniu pohľadávky došlo zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 15.6.2018. Z uvedeného je zrejmé, že účinky výzvy v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. je možné pričítať samotnej žalobe, ktorou bol žalovaný upozornený na svoj dlh s povinnosťou jeho úhrady. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/89/2013 z 30.4.2013, z ktorého citoval. Uviedol, že v konaní predložil vyhlásenie predčasnej splatnosti zo dňa 6.8.2015 a oznámenie o zverení pohľadávky do mandátnej správy zo dňa 22.9.2015, pričom ich doručenie nebolo zo strany žalovaného nijak spochybňované. Citoval ust. § 151 CSP, v zmysle ktorého skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela sa považujú za nesporné, pričom súd v sporovom konaní nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení. Poukázal pritom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave, č.k. 24Co/124/2018-97 zo 4.12.2018, z ktorého citoval. Namietal aj tvrdenie súdu, že k preukázaniu postúpenia pohľadávky došlo až predložením zmluvy o postúpení pohľadávok, nakoľko oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti žalovanému. Táto skutočnosť tak zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. V tejto súvislosti odvolateľ upriamil pozornosť rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11.6.2003, sp. zn. 4Obo 210/01 a uznesenie Krajského súdu v Nitre z 27.6.2014, sp. zn. 9Co/133/2013.

5. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 v spojení s ust. § 367 ods. 2 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 a contrario CSP, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nedopustil právnej vady; preto odvolanie žalobcu z hľadiska ním uplatneného odvolacieho dôvodu nemožno považovať za opodstatnené. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.11.2019 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, a preto sa v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie, že dôvody, na ktorých podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku spočíva rozhodnutie súdu prvej inštancie, považuje bez akýchkoľvek výhrad za vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP) a tiež úplné z hľadiska všetkých kľúčových otázok nastolených v priebehu konania pred súdom prvej inštancie oboma procesnými stranami (§ 387 ods. 3 veta prvá CSP). Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, reagujúc tým zároveň na podstatné tvrdenia žalobcu v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), odvolací súd dodáva:

8. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a druhá strana strane subjektom tomuto právu zodpovedajúcej povinnosti, o plnenie ktorej v konaní ide, sa v sporovom konaní používa pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že mu uplatnený nárok patrí (žalobca), v skutočnosti nie je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je povinný plniť (žalovaný), nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (por. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 192/2004, uverejnený v periodiku Zo súdnej praxe č. 46/2008). Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní je dôvodom na zamietnutie žaloby (por. napr. uznesenie NS SR sp. zn. 4 Obdo 7/2014 z 27.2.2015). Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, so zreteľom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu strán, v ktorom žalovaný ako spotrebiteľ požíva zvýšenú ochranu, medzi iným tiež i pred nepriaznivými dôsledkami dispozície s pohľadávkou voči nemu, správne sústredil na otázku platnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, od ktorej žalobca uplatnený nárok odvíjal. Celkom opodstatnene v tejto súvislosti mimo všeobecných kritérií platnosti tohto právneho úkonu skúmal tiež, či vyhovuje tiež i osobitným požiadavkám, vzťahujúcich sa

na postúpenie bankovej pohľadávky; v tomto postupe správne aplikoval ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov a túto normu podľa úvahy odvolacieho súdu tiež správne interpretoval a v okolnostiach prípadu tiež i použil.

9. Podľa ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnkov, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

10. Naproti názoru žalobcu, na ktorom je ťažiskovo vystavaná jeho odvolacia argumentácia, má odvolací súd za to, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu len tú časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník v omeškaní aspoň 90 dní a banka ho na jeho splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 OZ. Takejto interpretácii podľa odvolacieho súdu zodpovedá i dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne šlo o § 92 ods. 7) v ktorom je doslovne uvedené, že „V ods. 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Z toho vyplýva, že sám zákonodarca mal pri tvorbe a prijatí posudzovanej normy na mysli oprávnenie banky postúpiť len časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Takéto obmedzenie je podľa úvahy odvolacieho súdu vyjadrením špecifickej povahy právneho vzťahu klienta s bankou, ktorý je osobitne regulovaný a podlieha tiež osobitnej kontrole (dohľadom Národnej banky Slovenska). Preto zákon pred postúpením bankovej pohľadávky predpokladá alebo skončenie tohto vzťahu, alebo aspoň také jeho usporiadanie, ktoré vylúči možnosť realizácie takých práv postupníkom, ktoré spadajú do rámca bankových činností, a ktoré podliehajú osobitnému režimu bankových pohľadávok. Je potrebné mať v tejto súvislosti na pamäti, že s každou pohľadávkou banky voči klientovi sú neoddeliteľne spojené špecifické povinnosti a požiadavky kladené na podnikanie bánk, predovšetkým podľa úpravy § 27 a nasl. zák. č. 483/2001 Z. z., a tiež aj v porovnaní s inými veriteľmi pomerne rigorózne stanovené bankové tajomstvo v zmysle § 91 a nasl. uvedeného zákona. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá týmto požiadavkám nepodlieha, sa tak podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi bankou a klientom. Takéto postúpenie bankovej pohľadávky je preto v rozpore tiež s ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré zakazuje postúpiť okrem iného tiež také pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Z týchto dôvodov možno konštatovať, že pokiaľ Prima banka, a.s. postúpila na žalobcu splatnú pohľadávku bez predchádzajúcej písomnej výzvy doručenej žalovanému došlo tým k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Pokiaľ ide o následky tohto porušenia túto otázku zodpovedal Najvyšší súd SR najprv v rozsudku sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.3.2018 v ktorom formuloval záver, že „... podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.)“ a následne tiež v rozsudku sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.4.2018, ktorý bol uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk NS SR pod č. R 60/2018), v ktorom vyjadril názor, že ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práva klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky a že postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Z už uvedeného vyplýva, že na rozpor postúpenia s § 525 OZ, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Žalobca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak povinný dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto

skutočnosť má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. V danom prípade zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že žalobca nedokázal, že by v čase, kedy mala byť pohľadávka Prima banky, a.s. postúpená naňho boli tieto podmienky postúpenia splnené. Možno tak považovať za dokázanú požiadavku 90 dňového omeškania, nebolo však dokázané, že by bol žalovaný písomne vyzvaný bankou na splnenie svojho záväzku zo zmluvy o úvere. Žalobca síce v konaní predložil vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo 6.8.2015, ktoré bolo adresované žalovanému, avšak žiadnym spôsobom nepreukázal jeho doručenie žalovanému. Žalobca tak nepreukázal, že pohľadávka voči žalovanému bola spôsobilá na postúpenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Rovnako v konaní nie je preukázané oznámenie právneho predchodcu žalobcu žalovanému o zverení pohľadávky do mandátnej správy zo dňa 22.9.2015. Právny predchodca žalobcu preukázateľne oznámil postúpenie pohľadávky žalovanému až listom z 22.6.2018, avšak toto je bez významu, nakoľko pohľadávka nebola v čase postúpenia v zmysle vyššie uvedeného na postúpenie spôsobilá.

11. Z týchto dôvodov odvolací súd s použitím ust. § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v jeho zamietavom výroku i v závislom výroku o trovách konania, majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalovaného v spore.

12. Podľa ust. § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. V odvolacom konaní mal žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovaným zákonným ustanovením vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný. Nakoľko však podľa obsahu spisu žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli a ich vynaloženie nemožno ani rozumne predpokladať, odvolací súd rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 2:1 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov

od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)